

196.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 21 lutego 1924 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na mocy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) w brzmieniu nadanem jej ustawą z dn. 23 czerwca 1923 r. zmieniającą niektóre przepisy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 62 poz. 459) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy 28, 29 i 30 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 lipca 1923 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi, oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. № 74, poz. 582) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 28. Rachunki w markach polskich, prowadzone przez osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania względnie siedzibę zagranicą, noszą nazwę rachunków zagranicznych. Rachunki powyższe mogą być otwierane tylko w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej lub w bankach dewizowych”.

„§ 29. Obroty na rachunkach zagranicznych, wymienionych w poprzednim paragrafie, winny się odbywać zgodnie z następującymi przepisami:

a) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych, względnie mających siedzibę w kraju, mogą być przyjmowane tylko w wypadkach, przewidzianych w §§ 6—9;

b) wpłaty osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych, względnie mających siedzibę zagranicą oraz wszelkie przelewy z innych rachunków zagranicznych dozwolone są bez ograniczeń;

c) wypłaty w granicach znajdującego się na rachunku pokrycia dozwolone są bez ograniczeń”.

„§ 30. Uznanie rachunku zagranicznego (§ 28) i wogóle oddanie zagranicę wypłaty na Polskę w każdej formie wzamian za postawienie do dyspozycji bankowi dewizowemu waluty zagranicznej (sprzedaż marki polskiej zagranicę) jest dozwolone.

Minister Skarbu może zawiesić powyższe uprawnienie czasowo, względnie do odwołania, odnośnie do poszczególnych lub wszystkich banków dewizowych, względnie uzależnić je od zachowywania pewnych form i warunków”.

§ 2. Paragrafy 31, 32 i 33 rozporządzenia z dnia 27 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 582) zostają uchylone

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*

197.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 lutego 1924 r.

zmieniające § 11 p. b. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1924 r. celem wykonania ustawy z dnia 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń w związku z ustawą z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 26 września 1922 r. o opłacie za nadzór nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. № 89 poz. 810) oraz art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 12 poz. 108) w przedmiocie opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń ulega następującej zmianie:

§ 11 p. b. otrzymuje następujące brzmienie:

„Zaliczkę miesięczną oblicza się w wysokości 3⁰/₀₀ (pro mille) sumy składek (wraz z dodatkami i polisowemi), zebranych za ostatni miesiąc ubiegły, waloryzując podstawę obliczenia według przeciętnej wartości franka złotego w tymże miesiącu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

198.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 lutego 1924 r.

o wyrobie machorki w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47,

poz. 409) zmieniając częściowo rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 173), zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 178) otrzymuje następujące brzmienie:

„W miejsce liści tytoniowych krajowego pochodzenia można do wyrobu machorki użyć w całości lub częściowo również liści tytoniowych niemieckiego pochodzenia, to jest sprowadzonych z Niemiec i tamże wyplantowanych. Prywatni fabrykanci wyrobów tytoniowych, ubiegający się o prawo sprowadzania powyższego surowca z Niemiec, winni jeszcze przed zakupieniem tegoż surowca wnieść prośbę do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i do prośby tej załączyć:

1) 2 egzemplarze próbek liści tytoniowych, które fabrykant zamierza zakupić;

2) potwierdzony przez przynależny urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych wykaz znajdujących się na fabryce zapasów surowca przeznaczonego do wyrobu machorki;

3) potwierdzony jak wyżej wykaz wyrobu i sprzedaży machorki przez fabrykę w ciągu ostatnich 3 miesięcy kalendarzowych, poprzedzających miesiąc, w którym wniesiono podanie o pozwolenie na zakup surowca niemieckiego.

W razie przychylnego załatwienia powyższej prośby może fabrykant zakupić odnośną partję surowca niemieckiego ściśle według przedłożonych poprzednio wzorów. Po dokonaniu kupna należy przedłożyć D. P. M. T. oryginalną fakturę z potwierdzeniem urzędowym przynależnej do miejsca zakupu niemieckiej Izby Przemysłowo-Handlowej, że wyszczególniony w fakturze tytoń został istotnie wyhodowany w Niemczech. Na podstawie tej faktury zostanie fabrykantowi wydane przez D. P. M. T. pozwolenie na sprowadzenie surowca do fabryki i przeróbkę na machorkę”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

199.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 23 lutego 1924 r.

w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. o ulgach celnych.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Z § 4 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 13 grudnia 1923 r.

o ulgach celnych (Dz. U. R. P. № 135, poz. 1126) wykreśla się następujące towary:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
177 p. 2 b)	Papier drukowy biały niesatynowany i nieklejony, z zawartością nie mniej niż 60% masy drzewnej, wagi nie mniej niż 48 gr. w metrze kwadratowym: 1) rotacyjny w rolach o średnicy nie mniej niż 70 cm., 2) w arkuszach.
177 p. 2 c, I	Papier drukowy nieklejony i słabo klejony, biały, bez ozdób i znaków wodnych, z zawartością masy drzewnej, wagi nie mniej niż 48 gr. w metrze kwadratowym. Papier zeszytowy klejony, biały, bez ozdób i znaków wodnych, nielinjowany lub też zaopatrzony w jednostajną linjaturę zeszytową niebieską lub szarą, z zawartością masy drzewnej, wagi nie mniej niż 65 gr. w metrze kw. Bibuła atramentowa do zeszytów biała lub kolorowa, z zawartością masy drzewnej.

§ 2. Towary, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, dołącza się do wykazu zawartego w § 5 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. № 135 poz. 1126), a zatem towary powyższe opłacają cło ulgowe w wysokości 40% cła normalnego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu i nie stosuje się do towarów, które zostały zgłoszone do odprawy celnej, względnie do przekazania w pogranicznym urzędzie celnym, przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Józef Kiedroń*

200.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 23 lutego 1924 r.

w przedmiocie przesunięcia na rok 1924 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 122 ustawy o państwowym podatku dochodowym ogłoszonej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 77 poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nie objęte) zeznań o dochodzie, wyznaczony w art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z roku 1923 № 77, poz. 607), a tem samem i termin płatności podatku,